

II. felvonás

Harc a Birodalomért

2. fejezet

Temetés

Az Arcangel of Destruction egy gigantikus romhalmazzként érte el a Fővárost, azonban a legénység nagyjá életben maradt a fedélzetén – még Zack is. Mivel Reának sejtelve sem volt arról, hogy nem jutott el a mesteréhez a hívás, ezért úgy vélte, biztosan jól lesz. Olyan nincs, hogy Darth Travis meghaljon..

Ám minden sith meghal egyszer, bármilyen hatalmas is legyen.

Mindig szomorú dolog az, amikor eltemetnek valakit, bár sok esetben az illető annyit sem ér, hogy ássanak neki egy gödröt a homokban. A Sith sötét nagyurának azonban a létező legdicsőségesebb temetést adták, amit bárkinek is adni lehetett. A Nagyúr végrendeletében leírtak szerint, Korribanon térhet végső nyugalóra. Egy lehetett a leghatalmasabbak közt, Marka Ragnos, Naga Sadow, Darth Vader és sok más legenda sírhelye mellett nyugodhat, egészen a végtelenségig.

Általában nem szoktak valami sokan megfordulni itt, azonban most több százezer lélek gyűlt össze, hogy végignézhesék a Császár nyugalóra tételét. Odafent tisztán látni lehetett az Invincible és megannyi kisebb romboló fenséges alakját. A biztonság okán százával cikáztak TIE vadászgépek mindenfelé. Senki sem zavarhatja meg a ceremóniát.

Rea nem akarta gyengének mutatni magát, ezért nem kockáztathatta meg, hogy elsírja magát. Travis olyanná vált neki, mint Naala mester, rettentő nagy szerepet töltött be az életében. A mély elkeseredettség leplezése miatt kénytelen volt a távolból végignézni, ahogyan a megannyi szolga a végső nyughelyére viszi a szeretett mestere koporsóját. Így könnyebben el tudta viselni az egészet – azonban nem szabadulhatott meg mindenkitől. Darth Kadar egy tapodtat sem mozdult mellőle.

– Mostantól kezdve, Darth Traya, te vagy a galaxis Úrnője – szólalt meg az öreg, szakállas sith, akit már számos alkalommal láthatott az idekerülése óta. – Travis végakarata egyértelműen megszabta, hogy te és csakis te uralkodhatsz.

– Tudom. Mostantól minden rajtam múlik – felelte vegyes érzelmeket és határozottságot tetteve. Valójában szomorú volt, és tetőtől-talpig átjárta a félelem.

– A Sith Tanácsot eddig csak a félelem tartotta össze, a félelem a mesteredtől, és nem tőled. Innentől kezdve már senkit sem fognak érdekelni a mestered szabályai, ha valaki elérkezettnek látja az időt, akkor úgy megnyúz, mint egy patkányt. Azt tanácsolom neked, hogy innentől kezdve ne bízz meg senkiben, mert ettől a naptól kezdve minden sith az ellenséged lesz. A riválisod, hogy pontosabb legyek.

– Meg kell szilárdítanom a hatalmamot. Látniuk kell, hogy én vagyok az erősebb.

– Aratan megölésével rengeteg hitelt kaptál a többiek szemében, azonban én másképp látom a dolgokat. Több minden történt a Kratoson, mint amit elmondasz.

– Ezt meg hogy érted? – fordult felé határozottságot mutatva.

– Gyenge vagy, nem érdemled meg a hatalmadat. Mint ahogy azt mondtam, mostantól kezdve mindenki ellenség, ez alól én sem vagyok kivétel. Hetvenkét éve várom, hogy az enyém lehessen a galaxis, Travis, Sidis és Aleya letűnése után pedig

én vagyok a legerősebb a Tanácsban. Nem fogom hagyni, hogy egy nevesincs kis céda elvegye tőlem azt, amire oly sokat vártam. Meg fogom szerezni ezt a galaxist, kerüljön, amibe kerül.

– Akkor ezt miért mondd meg nekem? – Ezt az egyet nem értette.

– Azt akarom, hogy fair legyen. Ma még békén hagylak, holnaptól kezdve viszont már minden erőmmel azon leszek, hogy átvegyem a helyedet, akárcsak az összes többi sith az egész Birodalomban. Ha ma leköszönsz és átadod a galaxist nekem, akkor nem foglak háborgatni, ki tudja, talán még a tanítványom is lehetsz. Amennyiben ez nem történik meg, akkor csak az erőszakos út marad. Muszáj lesz majd példát statuálnom, amire a legkönnyebb mód az aktuális uralkodó megölése. Élsz, vagy meghalsz, most még eldöntheted.

- Travis nem akarná, hogy csak úgy feladjam. Küzdeni fogok a nevében – felelte gondolkodás nélkül a lány. Biztos volt benne, hogy ki fog találni valamit, amivel kordában tarthatja majd a riválisait.

- Bátor kis teremtés vagy te, ezt meg kell hagyni. Állok elébe a küzdelmünknek!

Eközben a Hephaistos fedélzetén:

Amikor Liz megérkezett, döbbenten tapasztalta, hogy a legénysége nem tudta elkapni Trayát. Amikor megtudta, hogy az Arkangel kijött a ködből és blokkolták az adását, akkor már biztos volt benne, hogy ezúttal sikerül elkapniuk az örököszt. Mint kiderült, a szuper csillagromboló csak akkor jött ki a ködből, amikor már elég pajzsa volt az ugráshoz. Elküldte a figyelmeztetést, aztán még azelőtt belépett Hiperűrbe, hogy a Haphaistos meglepett elsőtisztje aktiválhatta volna a gravitációs generátorokat.

És most persze neki kell jelentenie az esetet a Mesternek. A holohívásokban az a szép, hogy hiába látják egymást a társalgó felek, mégsem ugorhatnak egyből a másik nyakának. Bármit is szóljon a kudarchoz a Nagyúr, Liz viszonylagos biztonságban lesz. Ő azonban mégis roppant ideges volt – nem akarta csalódottá tenni a megmentőjét.

Rövidesen kirajzolódott előtte a vaskos páncélt viselő, maszkos, kopasz, gonosz tekintetű sith alakja. A szokásaiknak megfelelően, térden állva várta az első szavait.

– Látom, jelentenivalód akadt, ifjú szolgám – szólította meg mély hangon a Mester.

– Igen, mester – felelte a lány alázatosan. Mivel senki sem mondta neki, hogy felállhat, ezért így folytatta a mondandóját. – Az első lépés sikerrel járt, azonban...

– Azonban az Arcangel megszökött, Darth Traya átvette a mestere helyét. Igen, volt alkalmam a hívásod előtt értesülni a dolgokról.

– Sajnálom, hogy kudarcot vallottam, én...

– Nem vallottál kudarcot – szólt közbe a sith. – A Császár nélkül a II. Birodalomnak már befellegzett. Azzal, hogy nem sikerült elfogni Trayát, komoly életveszélynek tetted ki, ám ő mindig is feláldozható volt a tervemben, akárcsak te. Ami azt illeti, most nem akarlak szidni, az első fázis végrehajtásával büszkévé tettél.

– Tényleg? – pislogott egyet Liz. – Büszke vagy rám?

– Megtetted, amit elvártam tőled. Azt hittem, hezitálni fogsz, de tévedtem, és engem nagyon nehéz meglepni. Ezzel büszkévé tettél.

– Köszönöm, mester! – vágta rá csillogó szemekkel. – Tudtam, hogy ez számítani fog neked! Mindent megteszek, amit csak kérsz, csak mondd, hogy mit tegyek!

– Redben – csitította el a buzgó tanítványt. – Igazság szerint, ezzel még várni akartam. Azonban, ha ennyire szolgálni akarsz, akkor legyen. Mint azt már korábban is mondtam, azzal, hogy Traya visszaért a Fővárosba, hatalmas veszélynek tette ki az életét. Azonban, nem olyan naiv kis hülye ő, mint amilyennek látszik. Ha igen halovány is az, de esélyt látik arra, hogy összefogja a Sithet. Ez nem történhet meg.

– Azt akarod, hogy távolítsam el az útból? Megölhetem? – elvégre, ha most már feláldozható, akkor bizonyára nem lesz gond, ha esetleg meghalna.

– Igen, most már megölheted...